

38. fejezet: Politika

Perselus intett Minervának, amikor Harryt bevezette abba a szobába, ahova Dumbledore kísérté Caramelt. A tanárnő azonnal megértette, és felvette az őt szerepét az ajtónál, megakadályozandó, hogy Lucius Malfoy kövesse őket. Perselus figyelmét nem kerülte el, hogyan bámulja Lucius Harryt – eszébe sem jutott a fiú közelébe engedni.

Amíg Caramel és Madam Bones elfoglalták a Dumbledore által felkínált székeket, Molly Weasley begyűjtött az óriási kandallóba, Perselus pedig végignézte, ahogy a húga kibékül a férjével. Csak egy gyors kézszorítást és egy pillantást engedtek meg maguknak, de Perselus látta az egyszerű üdvözlés mögött megbúvó érzelmeket. Diana tényleg attól félt, hogy többé nem látja Alrikot – a megkönnyebbülés tisztán látszott az arcán.

A többi Weasley is betömörült a szobába, Hermione Grangerrel és még néhány roxforti alkalmazottal egyetemben. Harry óriási ölelésben részesült Hagridtól, amin mindenki jól szórakozott. Még Stark auror is jókedvűen vigyorgott, miközben Harry megpaskolta a félóriás hátát, és megpróbálta biztosítani a jóllétéről, ugyanakkor igyekezett elkerülni, hogy a tüdejét összenyomja a férfi ölelése. Minerva megvárta, amíg mindenki megérkezik, aztán belépett, és határozottan bezárta maga mögött az ajtót. Perselus érezte, ahogy néhány titoktartásra szolgáló védőbűbáj is a helyére kerül – kétségtelenül azért, hogy meggátolják a bizalmas információk kikerülését a sajtó munkatársaihoz.

Meglepő módon, Harry indította el a beszélgetést azzal, hogy miután Hagrid elengedte, váratlanul a miniszterhez fordult.

– Százötven évvel ezelőtt a minisztérium elment Winter Lands-be, felnyitotta a Kétségbeesés Kútját, és dementorokat kezdett toborozni az Azkabanba. Miért hagyták nyitva a Kutat? Miért hagyták figyelmen kívül Winter Lands segítségkérését?

Perselus gyors pillantást vetett a szobában lévők arcára, és megállapította, hogy meglehetősen kevés embernek van akár halvány fogalma is a Harry által felhozott témáról. Maga Dumbledore is meglepettnek látszott, és Percy Weasley-re pillantott, aki mélyen összevonta szemöldökét és keresgélni kezdett a magával hozott nagy rakás papír között.

Caramel ezzel szemben viszont gúnyolódni kezdett Harry szavain.

– Mert tudtuk, hogy nincs közvetlen veszély.

Alrik erre felugrott, annak ellenére, hogy Diana kezét a karjára téve igyekezett visszatartani.

– Nincs veszély? Előzőnlöttek minket a dementorok!

Caramel csak gúnyosan elmosolyodott, és megrázta a fejét.

- Ne legyen nevetséges! Elvégeztek egy hatástanulmányt, amely megállapította, hogy Winter Lands 500 dementornak képes helyet adni, még mielőtt bármilyen fenyegetést jelentené az emberi lakosokra nézve. Egy dementor minden kétszáz négyzetmérföldnyi területre, nem jelent veszélyt a varázslótársadalom számára.

Mindannyian hitetlenkedve bámultak Caramel eme kijelentésére.

Hagrid volt az, aki kijavította.

- Persze, azzal a feltétellel, hogy a saját területükön maradnak, nem igaz?

Alrik áthatóan nézett Caramelre.

- Gondolt arra valaki a minisztériumban, hogy együtt, falkában vadásznak, és odamennek, ahol a természetes táplálékforrásuk van? Lelkekkel táplálkoznak – így oda mentek, ahol emberek voltak. Mit kellett volna tennünk? Maradtunk volna éjjel és nappal bezárva a várainkban?

De Caramel még mindig úgy intette le az ellenkezést, mintha értelmetlen lenne.

- Nem kellett volna emberekre vadászniuk. Megfelelő táplálékforrásuk volt, távol az emberi népességtől.

Perselusnak – ahogy a többieknek a szobában – fogalma sem volt, hogy a miniszter vajon mit ért megfelelő táplálékforráson. Amennyire ő tudta, a dementorok csak emberi lelkekkel táplálkoznak – de Harry döbbs pillantásából látta, hogy a fiú megértette, miről beszél Caramel.

- A sárkánygyíkokra gondol?

Úgy tűnt, Harry rosszul van a gondolattól, és Perselus azt kívánta, bár csak megkérdezte volna tőle, mint mondott a sárkánygyíkoknak, ami miatt azok elálltak a harctól. De akkor nem érdekelté más azon kívül, hogy vége a csatának. Most csak arra emlékezett, hogy a sárkánygyíkok megfordultak, és tisztelettel meghajoltak a fiú előtt.

- Hogy tudta ilyen könnyedén feláldozni a sárkányokat? Úgy tudtam, a sárkányok védett faj. – Charlie Weasleyre pillantott, mintha megerősítést várna. A miniszter azonban közbevágott, mielőtt Charlie válaszolhatott volna.

- Nem sárkányok! - toppantott lábával a miniszter. – Állatok. A Mágikus Élőlények Osztályozásának Törvénye szerint állatokként vannak nyilvántartva, semmi többként.

De Harry megrázta a fejét.

- Intelligens lények, akik képesek a beszédre. Ahhoz, hogy a dementorok táplálékforrásának nevezze őket, tisztában kellett lennie a ténnyel, hogy van lelkük. Mi több, tudják, hogy van lelkük, és ugyanúgy félnek, hogy elveszítik azt, mint az emberek. Továbbá képesek együttérzésre – és megbocsátásra. Megtámadtak minket, amikor a dementorokkal küzdöttünk, de amikor

elmagyaráztam nekik, hogy rabul ejtettük a dementorokat, és bezártuk a Kutat, abbahagyták a harcot, és hazatértek.

Caramel erre megmerevedett, és elkerekedtek a szemei.

– Hogy érted, hogy elfogtad a dementorokat, és bezártad a Kutat?

- Embereket öltek - közölte Harry. – Elpusztították a lelkeket. Férfiakét, nőké, és gyermekekét! Mit gondolsz, mi más kellett volna tennünk?

- Te hülye fiú! - kiáltotta Caramel, és úgy tűnt, egy pillanatig elfelejti, hogy más is van ott. Perselus megdermedt, és a pálcájáért nyúlt, mert attól félt, hogy Caramel dühében megtámadja Harryt. – Fel tudod fogni, mit tettél?

De Perselus nem fogja megengedni, hogy Harryt támadás érje olyasmiért, amit meg kellett tenni, sőt, amit a minisztériumnak kellett volna elvégeznie.

– Miről beszél?

- Szükségünk van azokra dementorokra! - fordította Caramel meglehetősen kegyetlen pillantását Dumbledore-ra, mintha valamilyen segítséget várna tőle. – Tudjukki sereget gyűjt. Te is tudod ezt, Albus. Kellenek azok a dementorok, hogy harcoljanak.

Dumbledore csak megrázta a fejét. Kék szeme szigorú volt a szemüvege mögött.

– Már figyelmeztettem, Cornelius. A dementorok sötét teremtmények. Nem fognak a minisztérium oldalára állni. Ha Voldemort hívja őket, oda fognak menni, ahova ő parancsolja.

A szobában levő emberek többsége összerezzen a Sötét Nagyról nevére, és Caramel elborzadva hátrált meg.

- Százötven évig dolgoztak a minisztériumnak - erősködött a miniszter. – Nincs okunk feltételezni, hogy hátat fordítanak nekünk. Erre nincs bizonyítékod, Albus.

De Harryt nem befolyásolták, és nem ijesztették meg Caramel szavai, a szeme égett a dühtől.

– És az nem zavarja, hogy embereket öltek Winter Lands-ben?

- Nincs rá bizonyíték - világosította fel Caramel sápadt arccal.

Alrik hitetlenkedve felnevetett.

– Nincs bizonyíték? És mi van azokkal a hivatalos segítségkérő kérvényekkel, amiket minden évben elküldtünk a minisztériumnak? Csak úgy figyelmen kívül hagyták őket?

Caramel leereszkedően rámosolygott a férfira.

- Mindegyiket megkapták, és a Wizengamot megszavazta. Biztosíthatom, az ügyintézésünk nem mellőzi a kérvényeket. Minden teljesen törvényes volt.

Dumbledore és Madam Bones is aggodalmasan néztek fel erre, és zavart pillantást vetettek egymásra.

- Mi a Merlin nevééről beszél, Caramel? - követelte Madam Bones. - Nem emlékszem ilyen kérvényre.

Dumbledore egyetértően bólintott.

- Hetvenöt éve szolgálom a Wizengamotban. Én sem láttam ilyen segítségkérést.

Meglepő módon, Percy Weasley szólalt fel, felmutatva néhány papír-, és pergamenköteget.

- Valójában uram, éppen itt van az adminisztráció Winter Lands legújabb kérvényéről. Miután átment a fordítóosztályon, a Wizengamot megszavazta.

- Fordítóosztály? - kérdezte Alrik meglepetten, miközben gyorsan átsétált a szobán Percy mellé, és kézbe vette a dokumentumokat. Elkezdte átlapozni az oldalakat, és szeme elkerekedett a döbbenettől. - Ez óangolul van!

Percy egyetértően bólintott.

- Minden kérvényt óangolul nyújtottak be - csak néhány Wizengamot-tag érti meg, így először lefordítják, ami némi időbe telik.

Alrik azonban fel volt háborodva.

- Egyik kérvényünket sem óangolul írtuk! Sokat én magam fogalmaztam meg - mai angol nyelven! Ez még csak nem is az én kézírásom!

Dumbledore előrelépett, elvette a papírokat a dühöngő vikingtől, és gyorsan átnézte a dokumentumot. Madam Bones a válla fölött lesett bele az iratokba.

- Ez nem segítségkérés - jelentette ki Dumbledore. - a Védett Vadrezervátum megtartásáról szavaztak.

- Vadrezervátum? - Alrik el volt borzadva, és Perselus együtt tudott érezni vele. Maga is undorodott.

- Tehát a dementorok védett fajnak minősülnek? - kérdezte követelődzően Perselus a minisztertől.

- És az emberek és a sárkánygyíkok a természetes táplálékforrásuk?

- Ki művelhette ezt? - követelte Alrik. - Hogy történhetett ez meg?

- Ugyan, kérem - vágott közbe Caramel, és ismét nyugodtnak látszott. – Biztos vagyok benne, hogy semmi sötét szándék nem volt benne. De félreértés történt, amikor rosszul fordították le a dokumentumokat.

- Semmit sem kellett lefordítani! - kiáltotta Alrik. – Mondtam, hogy semmit sem írtunk óangolul!

- Mondják önök - vont a vállát Caramel.

Harry hangja váratlanul érte mindannyiukat, mert halk volt és dühös, tele csendes haraggal, ami áthatott a szobán.

– Maga tudta, hogy ez nem jó. Pontosan tudta, mi történik. És semmit nem tett, hogy megállítsa!

Caramel a fiúhoz fordult.

– Azt tudom, hogy olyasmibe próbálsz beleszólni, amiről semmit nem tudsz. És mi a minisztériumban nem vesszük könnyedén a gyerekrablást – legyen az hamis, vagy sem!

- Én sem veszem könnyedén ártatlan férfiak, nők és gyermekek meggyilkolását! - vicsorogta Harry, és ahogy oly gyakran megtörtént, amikor dühös lett, az ereje keresztülhatott a szobán, és minden bútor heves remegésbe kezdett, akár rögzítve volt, akár nem. Caramel riadtan elhárított Harrytől, és félelem villant át az arcán.

- Stark! - kiáltotta, mintha utasítaná az aurort, hogy védje meg. De Connor Stark sem volt ostobább, mint a többiek a szobában, ezért elhárított Harrytől, és felemelte mindkét kezét, mint aki fegyvertelenségét demonstrálja.

Dumbledore volt az, aki Harry elé lépett, és farkasszemet nézett a fiúval. Egyik erős kezét páncéllal borított vállára tette, kék szempárja feszülten figyelte a fiú arcát.

- Harry - mondta halkan, és a berendezés remegése azonnal megállt, mintha valami kinyúlt volna, és visszahúzta volna Harry mágiját.

Dumbledore szigorú pillantással fordult Caramelhez. – Cornelius - mondta, s hangjából érezhető volt, hogy a miniszternek sikerült teljesen felfigyelnie. Dumbledore ritkán volt ennyire haragos. – Tudtal erről? Tudtat, mi történik?

Caramel vadul megrázta a fejét.

– Albus, persze, hogy nem! Én csak a munkámat végzem! Azt csinálom, amit elvárnak tőlem.

- És csak ez érdekli, nem igaz? - kérte számon Harry. – A munkája. Nem érdeklik az emberek, akiket vezetnie és védelmeznie kellene. Nem érdeklik az életek, akik elvesztek. Csak az érdekli, hogy újra megválasszák!

Caramel áthatóan nézett Harryre.

– Mr. Potter, nem engedem...

- Semmit nem fog tőlem kapni, miniszter! - vágott közbe Harry, és Perselus idegesen megfeszült a Harry hangjában levő véglegességet hallva, mert megértette, hogy akármit jelent is most ki a fiú, az mindannyiukat kötni fogja. A griffendéles nem jött rá, mekkora hatalmat tart a kezében.

- Sem támogatást, sem szavazatot! - folytatta Harry, és szavai egyben azt is jelentették, hogy Dumbledore, Perselus, Sirius Black, Flitwick, McGalagony és a szobában mindazok, akik számos szavazat felett rendelkeznek, nem fogják Caramelt támogatni – Madam Bones persze mindig a férfi riválisa volt, és esélyei éppen most nőttek meg drasztikusan. Perselus úgy gondolta, hogy ezzel Caramel elvesztette Winter Lands lordjainak szavazatát is. De a sógora ismét meglepte, mert még egy lépéssel továbbment.

- Winter Landstől sem fog kapni semmit - világosította fel Alrik. – Ettől a pillanattól kezdve átruházzuk a kormányzói tisztséget Mr. Potterre.

Perselus azon kapta magát, hogy lerogy egy székre, amit Bill Weasley tolt felé feltűnésmentesen, míg Caramel köpködni kezdett a megrázkódtatástól.

- Nem tehetik ezt meg! - tiltakozott a miniszter. – Mr. Potter nem egy ország! Nem lehet kormányzósága!

Perselus Harry arcára tekintve megállapította, hogy a fiúnak fogalma sincs, mi történt, de a férfi épp eléggé ismerte a viking törvények árnyalatait ahhoz, hogy tudja, mit fog Alrik mondani.

– Nem egész három órával ezelőtt minden winter lands-i lord hűségesküt tett Mr. Potternek. Így ő Winter Lands törvényei alapján ettől fogva királynak számít, aki messze képes arra, hogy protektorátusa legyen. Ha akarnak valamit Winter Landstől – a termésünket, a páncélokat - amiket mi készítünk az auroroknak -, az ércet, amit a Varázsacélhoz bányászunk, a számtalan bájitalalapanyagot, amit a kórházaiknak biztosítunk -, akkor újra tárgyalniuk kell velünk. Ettől a pillanattól kezdve Winter Lands és Britannia között minden korábbi szerződés jogilag érvénytelen.

Caramel döbbszentnek látszott, és Perselus úgy gondolta, hogy a szobában mindenki így érez, önmagát is beleértve.

– Ezt nem tehetik meg! - tiltakozott ismét a miniszter. Dumbledore felé fordult. – Albus?

Dumbledore csak megrázta a fejét.

– Attól tartok, megtehetik, Cornelius.

- De ez ugyanaz, mint háborút hirdetni Britannia ellen - kiáltotta Caramel, és hitetlenkedve bámult Alrikra.

Alrik csak felhúzta a vállát, és önelégülten a férfire mosolygott. Úgy tűnt, élvezi a miniszter szorult helyzetét.

– Ó, nehezen hiszem, hogy aggódnunk kellene, hogy háborúra kerül sor Britannia ellen. Ahogy mondta, először egy másik háború miatt kell aggódnia. Nem engedheti meg magának, hogy ellenünk és a Sötét Nagyúr ellen is harcoljon.

- És ha Tudjukki azt választja, hogy megtámadja Winter Lands-t, mit fognak tenni a minisztérium védelme nélkül? - követelte a választ Caramel.

- A minisztérium már meglehetősen hatásosan bebizonyította, hogy nincs szándékában megvédeni minket. Pont ellenkezőleg, fel fognak minket áldozni, hogy megvédjék magukat – válaszolt Alrik hidegen. – Nem tudom, hogy le lehet-e győzni a Sötét Nagyurat. De azt tudom, hogy ha igen, akkor azt nem a minisztérium fogja megtenni, hanem Harry Potter és azok, akik mellette állnak.

Caramel dühösen, Stark felé fordult, és dölyfösen Alrikra mutatott.

– Stark, tartóz...

- Caramel miniszter úr, remélem, nem akarja megparancsolni, hogy tartóztassak le egy idegen méltóságot - vágott közbe Stark gyorsan. – Amivé - ha helyesen értelmezem a törvényt - Lord Brand pillanatokkal ezelőtt vált. – A férfi Dumbledore-ra nézett jóváhagyás végett, és egy szórakozott bólintást kapott válaszul. – Ahogy látja - rántotta meg a vállát –, hivatalos hadüzenet nélkül Winter Lands felé, ez a letartóztatási parancs törvénytelen.

- Akkor hivatalosan... – kezdett hozzá Caramel, csak hogy Dumbledore közbevágjon.

- Nem üzenhetsz hivatalosan hadat a Wizengamot teljes jóváhagyása nélkül, amit, biztosíthatlak, nem fogsz megkapni.

- Nem, nem fog - értett egyet Madam Bones. Úgy tűnt, sikerült leráznia magáról a döbbenetet és a szórakozottságot, amit az előtte kibontakozó események váltottak ki. – Istenem, Cornelius, azt hiszem, maga az első miniszter évszázadok óta, aki elveszítette Britannia egyik protektorátusát. A sajtónak nagy napja lesz ez a mai!

Caramel csak mély megdöbbenéssel bámulta, ahogy Madam Bones Dumbledore-hoz fordul, és elég öntelten elmosolyodik.

– Meg kell bocsátanod, Albus. Úgy érzem, állampolgári kötelességem felvilágosítani a nyilvánosságot arról, ami ma este történt. Azt hiszem, a sajtó most is épp Roxmortsban van.

- Teljesen megértem - biztosította Dumbledore, miközben, kék szemei fényesen ragyogtak. Madam Bones meglepő iramban egyenesen az ajtóhoz sietett.

- De, de, de!! Várj! - kiáltotta Caramel pánikba esve, és amikor a nő nem állt meg, utána rohant, és eltűnt az ajtó mögött.

- Hát – jelentette ki Stark – Azt hiszem, összeszedem az aurorjaimat, és visszatérek az igazi munkámhoz. - Tiszteletteljesen bólintott Dumbledorenak – Albus.

- Jó estét, Stark auror - mosolygott Albus.

A férfi megállt mielőtt elment, és gyorsan rámosolygott Harryre.

– Mr. Potter, mint mindig, öröm volt találkozni önnel.

Aztán kilépett a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót.

Halálos csönd követte, míg végre, zavarodott hangon, Harry megkérdezte.

– Mi történt itt?

Nevetés követte a hangját, és a feszültség megtört.

– Épp most léptetek elő, haver! - világosította fel egyik Weasley iker. A másik rögtön hozzátette: - Jó műsor volt, Harry!

Harry azonban rémülten nézett Alrikra.

– Ugye csak vicceltél az egész király dologgal?!

- Nyugodj meg, Harry - tette a kezét Dumbledore Harry vállára. – Nem olyan rossz a helyzet, amilyennek hangzik.

Amikor Harry kezdett elsápadni, Charlie előrelökött egy széket, és a fiú lerogyott rá.

– Mit jelentsen ez?

Alrik csak felnevetett.

– Évszázadok óta autonóm nemzet vagyunk, Harry. Ez nem változtat meg semmit.

- Akkor a cím csupán tiszteletbeli? – kérdezte Remus, és próbálta megerősíteni, amit mindannyian gondoltak. Perselus azonban tudta, hogy többről van szó.

Alrik felsóhajtott.

– Nem egészen. Mi egy harcos nemzet vagyunk. Ha Harry hív minket, akkor jövünk, és mellette harcolunk. De nincs igény az uralkodásra, vagy a kormányzásra. Úgy folytatjuk, ahogy mindig is tettük.

- És mi van, ha Voldemort megtámad titeket? - kérdezte Harry döbbenet. – A kardok és pajzsok mind szépek és jók a grendlingek ellen, de semmit sem érnek egy sereg halálfalóval szemben. Nem tudlak megvédeni titeket egyedül, és nincsenek forrásaim, amikre támaszkodhatok!

Egy pillanatra csend lett a szobában, ahogy mindenki az előttük ülő fiúra bámult, aki úgy volt öltözve, mint egy fiatal herceg, csillogó páncélban, lehajtott fejjel, mintha a világ minden gondjának súlya nyomná a vállát.

És talán így is van, gondolta Perselus, amikor ismét rájött, hogy mindenki más kihasználható lehetőséget látna ebben, de Harry e helyett felelősséget látott – valószínűleg egy szent kötelességet, és attól félt, hogy kudarcot vall.

Alrik felsóhajtott, és gyengéden elmosolyodott, majd fél térdre ereszkedett Harry oldalán.

– Harry, az apám és én megbeszéltük ezt a többi winter lands-i lorddal a múlt éjjel. Mind ismertük a kockázatokat.

Harry ekkor felnézett, zöld szemei szélesre tágtak az aggodalomtól.

– Akkor ezt kiterveltétek?

- Nem - ráta meg Alrik a fejét. – De beszéltünk a lehetőségről, hogy mi lesz, ha a legnagyobb félelmeink beigazolódnak, és a minisztérium cserbenhagy minket. De ők nem csupán cserbenhagytak, hanem el is árultak minket, Harry, a lehető legrosszabb módon. Tisztában voltunk vele, milyen veszélyeket rejt ez a tett, de nem hiszem, hogy azok túl nagyok lennének. Csak két dolog van az országunkban, ami érdekelhetné a Sötét Nagyurat – dementorok és nyersrész a Varázsacélhoz. Dementorok neked köszönhetően már nincsenek, ha pedig rézért jön, elpusztítjuk a bányáinkat, és visszavonulunk a hegyekbe. De nagyobb gondja lenne a kitermeléssel, mint amennyit ér. Sokkal könnyebb a halálfalóinak a kész fegyvereket beszerezni más forrásokból.

A szavai, úgy tűnt, valamennyire megnyugtatták Harryt, habár szeméből továbbra sem tűnt el az aggodalom. Alrik könnyedén megpaskolta a vállát, és felállt, hogy beszéljen Dumbledore-ral.

- Vissza kellene térnem apámhoz, és felvilágosítanom arról, ami történt, uram - mondta tiszteletteljesen.

Dumbledore bólintott, és előhúzott egy kis erszényt sötétkék talárjának egyik belső zsebéből.

– Ez talán egy kicsit könnyebbé teszi az utazást.

Alrik kinyitotta az erszényt, és kiöntötte a nagy mennyiségű vajsörös kupakot a tenyerébe. Zavarodottan nézett Dumbledore-ra.

Az öreg varázsló csak végighúzta kezét a hosszú fehér szakállán, és megvonta a vállát.

– Zsupszkulcsok - magyarázta. – Egyenesen Bifrost Hall kapuihoz viszik.

Alrik riadtan a nagyszámú kupakra nézett, és azt számolta, hogy hány embert lehet elszállítani ilyen sok zsupszkulccsal.

- Hát - húzta fel Albus a vállát ártatlanul. – Nem voltunk benne biztosak, hogy mi történt Harryvel. Azt gondoltuk, Perselusnak és a többieknek szüksége lehet egy kis segítségre. Azon voltam, hogy összeszedjem a Rendet.

Alrik megfordult, és döbbsenten nézett Perselusra.

– Nem vicceltél a seregnyi dühös varázslóval?

Perselus csak megrázta a fejét.

- Albus - vágott közbe Remus. – Mi van Siriusszal? A sajtó itt fog nyüzsögni, ha megtudja, mi történt ma este.

- Persze, igazad van – bólintott Albus, és áthatóan pillantott Alrikra. – Talán lenne olyan kedves, és visszavinné magával Siriust, amikor visszatér Winter Landsbe – Csak néhány hétre.

- Természetesen - értett egyet Alrik. – Az apám már menedékjogot biztosított neki. És a ma esti események után a határainkon belül lényegében szabad ember. Addig maradhat, amíg szükséges. Igazából szívesen látunk valakit az ő erejével, hogy mindent visszaállíthassunk a normális kerékvágásba. – Remusra pillantott, és biztatóan bólintott neki. – Magammal viszem, amikor elmegyek.

- Ami a többieket illeti - jelentette ki Dumbledore. – Harryt, Ront, Ginnyt és Hermionét el kéne kísélni, lefeküdni – holnap tanóráik lesznek. Perselus, ha lekíséred Harryt a lakosztályodba, és talán az ikrek elvihetik Ront, Ginnyt és Hermionét a Griffendél toronyba. Hálás lennék, ha a többiek segítenének eltakarítani a megmaradt látogatókat a kastélyból.

Amikor Perselus felállt, hogy lekísérje Harryt a szobáikba, elkapta Albus biccentését és megértette, hogy később mindannyian össze fognak ülni, hogy alaposabban megbeszéljék az elmúlt pár nap eseményeit. Albus kétségtelenül majd meghalt, hogy megtudja, mi történt Winter Landsben, ami miatt a lordjai hűségesköt tettek annak a fiúnak, akit éppen elraboltak.

Perselus kiterelte Harryt a szobából, le a Roxfort pincéi felé, a Mardekár területére. A fiatalember csendes volt, és arcának szürke árnyalata nem tetszett Perselusnak. Sejtette, hogy a fiú végül ereje végére ért - vagy legalábbis képességeinek határára, hogy életének káoszával foglalkozzon. Perselus csak remélni tudta, hogy egy ideig ez lesz az utolsó meglepetés. Nem volt biztos benne, mennyit tudna még befogadni. Igazából szeretne volna bezárni Harryt a lakosztályukba, és megtiltani neki, hogy kimenjen – legalább egy évig.

Elértek a portréig, és Perselus csendben elmormolta a jelszót. Harry egy különös, megkönnyebbült sóhajjal lépett be a szobába, mintha ő is ott szeretett volna maradni, és soha többé nem lépni ki.

A fiú odament a kandallóhoz, és belerogyott az egyik fotelbe. Páncéljának fémpikkelyei összekoccantak, ahogy leült.

- Hadd segítsek a páncélloddal - ajánlotta Perselus. Harry nem ellenkezett, amikor Perselus letérdelt elé, és hozzálátott szétnyitni az övét. Passzívan ült, amíg Perselus levette a páncélját, amit ő és Black adott fel rá korábban azon a napon. Először a lábszárvédőket, aztán a karhevedereket.

- Állj fel - parancsolta, mire a fiatalember szófogadóan felállt, és felemelte a kezeit. Perselus megfogta a láncing szegélyét, majd finoman áthúzta a fején, és óvatosan leemelte a testéről. Bár a páncél majdnem súlytalan volt, furcsán nyomta a testét, és az alatta levő anyagon is meglátszott a nyoma. Perselus azon gondolkodott, hogy vajon a fiú bőrén is vannak-e zúzódások. Nem tudta, hogy Harry megsebesült-e a harc közben.

- Megsebesültél? - kérdezte, és hirtelen rátört az aggodalom.

De Harry megrázta a fejét.

- Néhány zúzódás. Jól vagyok. Azt hiszem, csak aludni szeretnék.

- Vegyél előtte egy forró fürdőt - tanácsolta Perselus. - Megyek, segítek Albusnak megtisztítani a kastélyt. Később visszajövök. Ne engedj be senkit a lakásba. Ha szükséged van valamire, idézd meg azt az átkozott házimanót, aki annyira kedvel téged.

Harry csak bólintott, és a fürdőszobaajtó felé indult, Perselus pedig azon kapta magát, hogy aggodalmasan nézi. Zárkózott volt, és csendes - ami nem természetes viselkedés egy griffendélestől. És Perselus nem az a fajta ember volt, aki tudja, hogyan kell kezelni az érzelmi felfordulást. Utálta beismerni, de talán Remus alkalmasabb lett volna erre a feladatra.

Megvárta, amíg a hálósoba ajtaja becsukódik, aztán maga idézte meg a házimanót. A furcsa kis lény, aki úgy tűnt, egy tiszta új Weasley pulcsit visel egy nagy D betűvel az elején, rögtön megjelent előtte. Perselus odadobta neki a páncélinget.

- Tisztítsd meg a többi darabját is - parancsolta a manónak. - És maradj ebben a szobában. Harry fürdik. Elvárom, hogy őrizd őt, és hozz ide bármit, amit kér. Ma este sok idegen volt a kastélyban, és nem akarom, hogy valamelyikük bejöjjön ide, és zavarja a fiút. Megértetted?

A manó szemei elkerekedtek, fülét hegyezte.

- Dobby érti, Piton professzor. Dobby az életével fogja védelmezni Harry Pottert!

- Tedd azt! - parancsolta Piton, aztán az ajtóhoz sietett. Minél hamarabb letudja Dumbledore-t és a Rend többi részét, annál hamarabb visszatérhet.